

n. s.). Tím se vyčerpává právní účinek zájemného popsání a co jest nad to, možno posuzovati jen podle předpisů exekučního řádu o zatímních opatřeních. Správně tedy rekursní soud rozpoznal, že uschování věci zájemně popsaných lze povolit jen za předpokladů § 379 ex. ř. (srov. také Neumann k §§ 382 až 385 ex. ř.). Z toho také jde, že bylo i přípustnost rekursu proti povolení uschování posuzovati podle §§ 65 a 402 ex. ř., nikoli podle § 289 ex. ř.

Čís. 13810.

Převodem vlastnického práva k zavazené nemovitosti nastane převzetí dluhu jen tehdy, převzal-li nabyvatel nemovitosti výslovně nebo mlčky zástavní právo na ní váznoucí.

Pro hypotekární žalobu přichází obsah dluhopisu jen potud v úvahu, pokud jest jím určen obsah a způsob věcného ručení. Dále jdoucí ujednání dluhopisu, zejména úmluva o sudišti, nemohou se týkat pouhého hypotekárního dlužníka, jenž není dlužníkem osobním.

Předpisem § 93 j. n. jest upravena jen místní, nikoliv i věcná příslušnost.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 933/34.)

Pro žalující spořitelnu bylo na nemovitosti manželů K-ových vloženo zástavní právo pro pohledávku ze zápůjčky 20.000 Kč. Podle dlužního úpisu podrobili se smluvníci příslušnosti okresního soudu v P. bez ohledu na to, zda by šlo o příslušnost okresního soudu. Zavazenou nemovitost koupila pak od manželů K-ových Marie B-ová, aniž převzala dluh 20.000 Kč na nemovitosti váznoucí. Žalobou, zadanou na okresním soudě v P., domáhala se žalující spořitelna na manželech K-ových a na Marii B-ové zaplacení 20.000 Kč s přísl. Námitce věcné nepřislušnosti, vznesené Marií B-ovou, soud první stolice vyhověl a žalobu ohledně této žalované odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti dovolaného soudu, poněvadž žalovaná knihovním vkladem práva vlastnického na zatížené nemovitosti převzala dluh dosavadního vlastníka u žalující spořitelny, a to se všemi vedlejšími ustanoveními, i s ujednáním o věcné příslušnosti okresního soudu v P. S tímto právním názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. V souzeném případě nemá podle kupní smlouvy ze dne 7. září 1932 převzít žalovaná knihovní pohledávku pro žalobkyni na koupené nemovitosti váznoucí. Podle § 443 obč. zák. musila sice převzít břemena na nemovitosti v době převodu vlastnického práva knihovně vtělená, což znamená, že musí trpěti, by se věřitelka uspokojila ze zástavy, neběží však o převzetí dluhu ve smyslu technickém, jež upraveno jest §§ 1404, 1405 obč. zák. Právně odkazuje dovolací rekurentka k ustanovení § 1408 obč. zák., z něhož plyne, že převodem práva vlastnického k zatížené nemovitosti nastane převzetí dluhu jen tehdy,

převzal-li nabyvatel nemovitosti výslovně nebo mlčky zástavní právo na ní váznoucí. Nemůže však nastati převzetí dluhu, když podle smlouvy mezi prodátelem a kupitelem nemovitosti nebylo ujednáno převzetí zástavního práva, nýbrž naopak dluhuprosté odevzdání nemovitosti. Ostatně vyslovuje i § 466 obč. zák., že věřitel na nabyvateli zastavené nemovitosti může žádati jen plné uspokojení ze zastavené věci. Pro žalobu hypotekární přichází obsah dluhopisu jen potud v úvahu, pokud jím jest určen obsah a způsob věcného ručení. Dále jdoucí ujednání dluhopisu, zejména úmluva o sudišti, nemohou se týkati pouhého hypotekárního dlužníka, jenž není dlužníkem osobním, ba, pokud se týče poměru obligačního, není ani singulárním sukcesorem osobního dlužníka. O ustanovení § 104 j. n. příslušnost dovolaného okresního soudu tedy opřítí nelze.

Žalující strana však příslušnost dovolaného soudu odůvodňovala též ustanovením § 93 j. n., pročez jest zkoumati, zdali není příslušnost soudu prvé stolice dána podle posléz uvedeného ustanovení zákona. Tomu tak není již proto, že § 93 j. n. upravuje jen místní a nikoliv věcnou příslušnost. Není tedy opodstatněna příslušnost okresního soudu v P. ani podle § 93 j. n.

Čís. 13811.

V zákoně ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n. není předepsána zvláštní způsobilost k provozování periodické dopravy osobním autobusem, nýbrž jen osobní spolehlivost co do provozování této živnosti, kteréžto pojmy jsou různé.

Při exekuci vnucenou správou nebo vnuceným propachtováním živnosti autodopravní jest rozhodným jen, zda zákon k nastoupení takové živnosti vyžaduje zvláštní způsobilost, a jest rozeznávati i mezi touto způsobilostí a mezi způsobilostí k jízdě motorovými vozidly.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1012/34.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky proti majiteli autodopravy povolení exekuce vnucenou správou živnostenského podniku koncesované periodické dopravy osob. Soud prvé stolice exekuční návrh zamítl, ježto dlužník provozuje koncesovanou živnost se čtyřmi pomocníky, pročez nemá ve smyslu ustanovení § 341 ex. ř. exekuce vnucenou správou místa. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o návrhu rozhodl. Důvody: Stěžovatelka správně namítá, že se u koncesovaných živností podle § 341 ex. ř. dále předpokládá, že k jejímu nastoupení je třeba zvláštní způsobilosti. Podle § 1 zák. čís. 198/1932 doprava osob nebo nákladů, ať pravidelná nebo nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly, jest živností koncesovanou. Podle § 3 cit. zák. musí sice žadatel prokázati osobní spolehlivost co do provozu této živnosti, v zákoně však není předepsána zvláštní způsobilost pro ni, takže v tomto směru zůstal stav pokud se týče dopravy motorovými vozidly, jaký byl podle § 23 živn. nov., kdy pro periodické dopravování osob vyžadovala se sice spolehlivost, ne však zvláštní způ-